

prevelen tegen elkander: Ça, c'est pas de la rousse; c'est des aristos, qui viennent faire des études de moeurs 1).

De twee glaasjes cognac, die de vuile matrone ons inschenkt, vinden hun weg in de magen der cliënten, die ons steeds met nieuwsgierigheid aanstaren, en wij smaken een gevoel van wellust en verademing als wij de vunze lucht en den rookwalm, die in het enge lokaal heerschen, verwisselen tegen de betrekkelijk frissche atmosfeer der smerige straat.

Eenige stappen verder, en wij zijn in de Rue Galande. Ook daar bestaat eene beruchte boeven-verzamelaarsplaats: het Café du Château-Rouge. Dit etablissement heeft geen gevel aan de straat, maar bevindt zich „au fond d'une cour”. Men drinkt er voor 3 sous een glas cognac, voor een Hollandschen stuiver een kop koffie, en, binnentredend, zien wij een dozijn alles behalve aristocratische personen zich aan die onvervalschte Martel en Moka vergasten. In een hoek liggen er twee hun roes uit te slapen, en twee afzichtelijke vrouwen kauwen een stuk brood, hangend over een tafel. De eigenares der inrichting bakt aardappelen in vet; de geur die er omhoog stijgt maakt den reeds twijfelachtigen dampkring niet helderder.

Een trap, wier reiniging de tusschenkomst eener Hollandsche schoonmaakster zou behoeven, geleidt ons naar de eerste verdieping, waar het plafond nog de afkomst van het gebouw verraadt. Wij zijn hier namelijk in een voormalige woning van weelde, het huis waar Gabrielle d'Estrées in het laatst der 16de eeuw haar verblijf hield.

De zaal die wij thans bekijken is ledig, maar 's nachts strekt zij tot rustplaats aan een honderdtal vagebonden, die kris en kras over den grond verspreid liggen, en menigwerf in hun rust worden verstoord door de politie, die een of anderen client zoekt, vindt en meeneemt. In den regel ligt ook de trap vol, en de hoekjes van den corridor, waar men met het hoofd tegen het beschot kan leunen, zijn de meest gezochte plekjes.

Het zou ongeraden zijn des avonds het Château-Rouge binnen te treden, doch op dit uur loopen wij geen gevaar, al bevinden wij ons in de benedenzaal ook onder het schuim van Parijs. Wij verstaan de gesprekken, die onze verschijning uitlokt, slechts gedeeltelijk, want op dergelijke plaatsen wordt slechts „argot” (dieventaal) gesproken.

„Tu ne travailles donc pas aujourd'hui?” hooren wij een boevengelaat aan een andere dieventronie vragen.

J'ai oublié mes carreaux,” is het antwoord. Het woord carreaux, in deze opvatting, beteekent valsche sleutels.

Eenige passen links van het Château-Rouge staat een huis dat er rottig en vervallen uitziet. Dat huis is door een eigenaar, die er desniettemin belasting voor betalen moet, verlaten, en strekt tot woning aan verscheidene gezinnen van de laagste soort. Van herstellingen kan dus nooit sprake zijn; ruiten zijn er niet veel meer in; hier en daar ontbreekt eene deur, maar

1) Deze zijn niet van de politie; het zijn deftige lui, die onze inrichting eens komen bestudeeren.